

se, at der kan eller bør tillægges den Omstændighed nogen Betydning, at det ydste Hovedselskab har været det, der har taget Initiativet til Behandlingen af denne Sag. Ligesaa lidt kan jeg erkjende, at den Omstændighed, at adskillige af Lovens Bestemmelser i væsentlig Grad modificere eller endog afvige fra den tidligere Lovgivning, berettiger til begrundede Indvendinger mod Lovforslaget. Man har saavidt muligt søgt at bygge paa det allerede Bestaaende, forsaavidt de forandrede Forhold tillode det; men det ligger i Sagens Natur, at, naar man vil forbedre eller supplere er tidligere Lovgivning og ordne den efter senere opstaaede Tilstande, er det en Umulighed Andet, end at man paa forskellige Punkter maa komme til at træffe Bestemmelser, der ere forskellige fra de tidligere bestaaende. Jeg kan altsaa heller ikke indse, at den Omstændighed, at Lovforslaget i væsentlig Henseender supplerer eller afviger fra vor tidligere Ret, kan være nogen Indvending mod det. Jeg maa tværtimod fastholde, at, naar Loven skulde opfylde sin Hensigt, er det nødvendigt, at Saadant maatte indtræde. Det ærede Mindretal har udtalt den Mening, at man i den Henseende er gaaet noget videre end fornødent. Det har med nogen Ængsteligthed set til de Bestemmelser i Loven, som krævede visse Offre af de private Ciere, har veget noget tilbage for forøgede Udgifter for Kommunen, og har særligt, forekommer det mig, paa enkelte Steder havt nogen Ængsteligthed ved at overdrage til Landvæsenkommissionerne den ganske vist noget udvidede Myndighed, som de paa flere Steder efter Lovforslaget ville faae. Naar jeg siger dette, er det et mildt Udtryk; thi den ærede Ordfører for Mindretallet fremkom igaar med en Ytring, som noget forundrede mig, idet han motiverede et Ændringsforslag, stillet af ham med et Par andre Medlemmer — under Nr. 17 tror jeg, det er — derved, at man havde anset det for rigtigt at inddegaa Lyften til radikale Reguleringsforetagender. Det synes at tyde paa, at han gaar ud fra den Forudsætning, at der hos den paagjældende Autoritet i det Hele er en Tilbøielighed til en haard og mindre hensynsfuld Fremgangsmaade. Jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem henter sin Begrundelse for en saadan Antagelse. Jeg tror, at jeg med Grund kan sige, at der i det Hele i Mindretallets Opfattelse af Forholdet har viist sig nogen Tilbøielighed til en vis Ængsteligthed ligeoverfor den Myndighed, som man efter min Opfattelse med Nødvendighed maa give Landvæsenkommissionerne. Man maa nødvendigvis, i Særdeleshed ved Love af denne Natur, gaa ud fra den Forudsætning, at de Autoriteter, der skulle bringe Lovens Bestemmelser i Udførelse, baade have Evne og Villie til at gjøre det; thi gaar man ikke ud derfra, tror jeg, at det vilde være umuligt at skrive en Lov, der indeholdt den Betryggelse, som de ærede Herrer have troet at burde søge.

I een Henseende har dog det ærede Mindretal viist særlig Tillid til en Autoritet, nemlig Bandsynsmændene, idet de ønskede, at disses Virksomhed skulde beholdes ved de mindre, offentlige Bandløb, hvilket jeg anser for urigtigt. Jeg tror nu ikke, at de Tilfælde, hvor man blandt de mindre, offentlige Bandløb kommer til at optage tidligere private Bandløb, ville blive faa hyppige, som det synes forudsat af de Herrer, idet jeg ikke tvivler om, at den Omstændighed, at det vil paadrage Kommunerne ikke ubetydelige Omkostninger, vil faae væsentlig Indflydelse paa Kommunerne's Beslutning i saa Henseende. Selve Loven begrænder jo ogsaa disse Tilfælde paa væsentlig Maade, idet de kun finde Sted, naar der skal foregaa Reguleringer eller Arbejder af mere indgribende Natur; men hvor det er Tilfældet, og det, som jeg maa antage, er et større Bandløb af mere indgribende Betydning for et større Areal, der er Tale om; tror jeg ganske vist, at det vil være unyttigt at henvise Sagen til Behandling af Bandsynsmændene. Jeg vil ikke paastaa, at denne Institution ikke i det Hele har virket noget Godt; men jeg tror, at de Tilfælde ere overordentlig faa, hvor det er lykkedes Bandsynsmændene at rebigere enten et Forlig eller en Kjendelse paa saadan Maade, at det ikke kunde give Anledning til væsentlige Misforstaaelser, og jeg har i Praxis foresundet mangfoldige Tilfælde, som have sagt mig, at det forhold sig ganske saaledes. Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (P. Pedersen), der igaar talte for Bibeholdelsen af Bandsynsmandsinstitutionen paa dette Omraade, udtalte sig, hvis jeg ikke hukker feil, derhen, at, naar man tager Mændene med som mæglende, kunde man godt tage dem med som afgivende Kjendelse, idet Banstikligheden var at nedskrive saavel Kjendelse som Forlig, og jeg ser deri en Anerkjendelse af, at det ærede Medlem er sig bevidst, at denne Virksomhed har medført særlige Banstikligheder. Den ærede Ordfører for Mindretallet mente, at det vilde berøbe Bandsynsmændene deres Autoritet og Tilliden til dem, hvis man indskrænkede dem til Mægling, men det kan jeg ikke se; de beholde jo deres fulde Virksomhed paa de private Bandløbs Omraade, og jeg kan ikke tro, at den Omstændighed, at man paadrager Folk et Svær, som jeg tror, at de fleste af dem tvivle om at kunne udføre, skulde kunne tjene til at styrke deres Autoritet eller Anseelse. Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds mente, at Mæglingen vilde faae større Betydning, naar det vidstes, at Mændene derefter kunde optræde som de, der afgave Kjendelse. Ja, det vilde være saaledes, hvis denne Kjendelse ikke kunde appelleres, men da den kan appelleres til en Landvæsenkommission, ser jeg ikke, at det, at de kunne komme til at affige en Kjendelse, kan faae Indflydelse i den Retning, at deres Mægling skulde faae større